

maal, der efter al Rimelighed ville komme til at foreligge for os i den nærmeste Fremtid, og da først om Retsreformen. Efter den højtærede Justitsministers Udtalelser vil den blive forelagt i den Skikkelse, som Kommissionen har givet den i sin Betænkning. Som Lægmand kender jeg selvfølgelig ikke noget videre til Retsreformen. Jeg har kun en ganske enkelt Gang haft med Retspleje at gøre, og det skal jeg ikke videre omtale, men jeg indser fuldt vel Vigtigheden af, at vor kriminelle Retspleje omordnes, og at man gør, hvad man kan, for at en uskyldig ikke skal blive straffet. Men den civile Retsplejes tidssvarende Ordning er af ikke mindre Betydning. Jeg finder ogsaa, at det bør være absolut nødvendigt for en tidssvarende og retfærdig Retsreform, at den indeholder Bestemmelser, ifølge hvilke det vil være muligt ogsaa for den fattige at faa sin Ret lige saa vel som for den rige. En Retsreform, der ikke hjemler den fattige, den Mand, der ikke har saa mange Penge, at han kan betale Sagføreren osv., Adgang til at faa sin Ret lige saa vel som den mere velhavende, forekommer mig ikke at være en demokratisk og tidssvarende Retsreform. Medens jeg er ved Retsreformen, skal jeg atter tillade mig et lille Lokalspørgsmaal, nemlig at anmode dem, der faa med den at gøre, om at være saa velvillige over for Fyen, det Land, hvor jeg er fra, at man ikke lader os nøjes med de to Landretskredse, en for Sjælland, Lolland og Falster med Sæde i Kjøbenhavn og en for Jylland og Fyen med Sæde i Aarhus, men tænker en lille Smule paa Fyn og lader os faa en Landretskreds for Fyn med Sæde i Odense.

Vi vide alle, at Skattereformen staar paa Dagsordenen. Det Forslag, som den højtærede Regering vil fremsætte, er der ingen af os, der kender til. Det er allerede tilstrækkeligt til ikke at friste mig til at gaa i Enkeltheder. Jeg vil i al Almindelighed blot advare imod, at man kommer ind paa en Skattereform, der i sine Virkninger vil være ret ringe og ganske særlig rent midlertidig. Den Regering, vi nu alle ere glade ved at have faaet, sidder ikke mindst paa Grund af den Tillid, den har i de brede, underste Lag af Befolkningen. Det maa da ogsaa være denne Regerings Opgave — jeg nærer i alt Fald det Ønske — at sørge for at faa gennemført en saadan Skattereform, som reformerer til Bunds med Hensyn til dem, der skulle føle Virkningerne af den. Jeg mener, at en Skattereform, hvis gode Virkninger stander midt

i Samfundet uden at naa tilstrækkelig langt ned, ikke vil tilfredsstille dem, der mene, at man først og fremmest skal hjælpe dem, der trænge mest, selv om det ikke altid er dem, der raabe højest. Vi have jo fra den højtærede Regering hørt udtale og faaet et Løfte om, at der nu vil blive nedsat en Kommission, som skal sætte hele Landets Forsvarsvæsen under Overvejelse. Det er jo særdeles glædeligt, og det vil være udmærket godt, at Landets Forsvarsvæsen bliver ordnet saaledes, at man kan sige, at der er Traad i det, der bliver gjort, saa at vi komme bort fra den aldeles planløse Maade, hvorpaa man i Provisorietiden har administreret vort Forsvarsvæsen. Men jeg vil ogsaa tillade mig at haabe, at den Kommission, der bliver nedsat, vil i sine Bestræbelser komme til at ligge i Flugt med, hvad der hele Tiden har været Venstres Politik her i Landet, saaledes at dens Arbejde vil gaa ud paa at tilføre Nedsættelser i Militærudgifterne og Nedlæggelsen af Kjøbenhavns Befæstning. Jeg kan saa fuldstændig vel indse, at denne Kommissions Arbejde bør gøres saa grundigt og samvittighedsfuldt, som det paa nogen Maade er muligt, men jeg skal tillade mig at ønske, at Kommissionen under skyldigt Hensyn baade til Grundighed og Samvittighedsfuldhed vil fremme sit Arbejde saa stærkt, som det er muligt, saaledes at et Resultat af Kommissionens Arbejde kan komme til at foreligge snarest, helst inden den kommende Samling. Jeg mener nemlig, at Venstre har adskillige Løfter at indløse med Hensyn til Forsvarssagens Ordning, og jeg tror ikke, at det ret vel gaar an, at vi ville lade disse Løfter blive for gamle. Selvfølgelig have vi alle været glade ved at se, at denne den almindelige Valgrets Regering vil forelægge Forslag, der gaa ud paa at lægge Styrelsen af de kommunale Sager i den almindelige Valgrets Haand. Vi kunne alle sammen kun udtale vor Glæde derover, og den vil sikkert ogsaa finde Genlyd overalt i Landet blandt den almindelige Valgrets Befolkning. Men jeg tror alligevel, at man nok kunde have været gaaet et Skridt videre end det, man er gaaet. Jeg mener med Hensyn til Udvidelsen af selve den almindelige Valgrets Omraade ogsaa til dem, der ikke svare Skat. Jeg ser det nemlig saaledes, at jeg betragter enhver Mand, der ærlig og redelig arbejder for at forsørge sig og sin Familie, som bidragende sin Skærv til Samfundets, man kan kalde det Statens eller Kommunens, Tarv, og den Omstændighed,